

[Erik Appel.]

Færdseleu ikke er store paa Landet, foreslaar jeg den højtærede Minister at overveje i hvert Fald en Mildnelse af Forbudet, saa det paa Landet tillades at føre to Cykler med den Indskrænkning, at ved Venstreinddrejning paa en Hovedvej skal vedkommende, der fører to Cykler, staa af og trække Cyklerne. Der er endvidere af samme Grund som for Føring af to Cykler Forbud mod at køre paa Cykel med Mælkejunge paa Landet. Jeg foreslaar, at der gives Tilladelse dertil paa samme Vilkaar, som naar det drejer sig om Føring af to Cykler.

Ud over disse konkrete Bemærkninger ønsker jeg at fremsætte nogle mere almindelige i Anledning af det ærede Medlem Hr. Jens Møllers Tale. Denne Tale afveg i Indhold meget fra det ærede Medlems tidligere Taler. Bortset fra den lidt skolemesteragtige Tone, der nu og da brød frem, kan jeg udtale min Glæde over adskilligt i denne Tale. Det gælder saaledes Anerkendelsen af den danske Regerings og Rigsdags Handlekraft og Sammenholdet i Befolkningen. I dette er jeg ganske enig, og jeg kan tilføje, at den danske demokratiske Stat derved har bevist sin Evne til i vanskelige Tider at vokse med Opgaven og nærme sig den autoritære Stats Styrke og Hurtighed.

I rolige Tider maa den demokratiske Stat være langsommere i Vendingen end den autoritære, fordi den giver Lejlighed gennem Tid til Drøftelser, der paakalder den enkeltes Omtanke, Besindelse og Medansvar, og samtidig giver Lejlighed for den enkelte i Tilfredsstillelse af sin personlige Trang til at yde sin Medvirken og udløse sin Pligtfølelse over for Folkefællesskabet. Men dette betyder ogsaa, og det ønsker jeg at gøre det ærede Medlem, der jo naturligt hylder den autoritære Stat, opmærksom paa, at den danske demokratiske Stat er endnu under en Udviklingsgang, der skal føre den til stadigt dybere Folkefællesskab. Udefra stærkt indgribende tekniske Begivenheder og aandelige Strømninger kan virke enten hemmende eller fremmende paa denne Udvikling. De i Øjeblikket i Forbindelse med den europæiske Kamp indgribende Forhold har, som det ærede Medlem rigtigt bemærkede, fremmet den nævnte Udvikling.

Det ærede Medlem forudsatte, at en Sum af mystiske Kræfter i Folket havde medvirket. Mere mystiske end jeg lige nævnte, er de dog ikke. Men der findes ogsaa i det danske Folk mytiske Kræfter. De har deres Rod langt tilbage i Folkets grundlæggende Forhistorie, i den skabende

Tid, vi kalder Mytologien, og de er næret af den tusindaarige Historie derefter. Naar et Faremoment nærmer sig vort Lands Grænser, som den 9. April i Fjor, rører disse mytiske Kræfter sig paa usædvanlig Maade og rejser Folket til Værn om sit i ydre og indre Kamp vundne Folkeliv. Det betyder paa jævnt Dansk, at disse mytiske Kræfter kan ikke fejles til Side, de maa leve med Folket, eller Folket maa dø med dem. Saa stor er Alvoren i det danske Folkeliv.

Som den vigtigste ydre Omstændighed for Udfoldelsen af det danske Erhvervsliv og Folkeliv nævnte det ærede Medlem den Ro og Orden, der er opretholdt i Landet. Dertil har, siger det ærede Medlem, tre Faktorer medvirket, nemlig den tyske Værnemagt, de forfatningsmæssige Myndigheder og det danske Folk. Af disse tre nævner det ærede Medlem det danske Folk som den vigtigste, idet det ærede Medlem udtaler — jeg beder om Tilladelse til at citere —:

„Det tjener dette Folk til stor Ære, at det ikke alene har hørt, men ogsaa i sit overvejende Flertal har fulgt Kongens Bud og dermed skabt de Vilkaar, hvorunder det har kunnet arbejde og kæmpe mod Tidens Vanskeligheder.“

Ogsaa i disse Bemærkninger er jeg enig med det ærede Medlem.

Det ærede Medlem udtaler sig i denne Forbindelse forstaaende om Byrden og Smerten ved den tyske Besættelse af Landet, men naar det ærede Medlem derefter vil hævde, at Smerterne er blevet mindre, efter som Forstaaelsen af Besættelsens Nødvendighed fremtraadte, kan jeg ikke være helt enig. Et saa stærkt frihedselskende Folk som det danske vil snarest føle Smerten vokse med Besættelsens Varighed, og om selve denne Nødvendighed er næppe nogen dansk Mand i Stand til at dømme afgørende. Vi holder os til den øverstkommanderende von Kaupischs Ord ved hans Bortrejse, at Besættelsen var sket i Selvforsvar. Det lader sig høre, og det har vi taget til Efterretning. I øvrigt afventer vi med samme Ro som det tyske Rige Historiens endelige Dom, naar Resultatet af dette gigantiske Opgør har naaet historisk Modenhed. Jeg vil hermed ogsaa have sagt, at Tiden ikke er inde til fra denne Talerstol at føre advokatoriske Indlæg for og imod den tyske Besættelse af Danmark.

Det danske Folk har sammen med Rigsdag og Regering taget Konsekvensen af den og sin deraf følgende ydmygende Stilling, og vi vil vedblivende bære den i Ro under korrekt Samarbejde med den tyske Stat. Om vor egen Medskyld i Yd-